

Aftursvar og ein fyrispurningur

til harra Hákun Djurhuus, lögtingsmann

Eg takki tygum fyr svarið. Tað er týðuligt, at tygum royna at blása, men illa liggur fyr, tí sum vituligt er og sum tað eisini framgongur av grein tygara, so er tað mjólið í muninum, sum liggur í vegin.

Javnaðarflokkurin hevur ikki verið imóti samráðingum í fiski marksmálinum — tvørturímóti. Í 1958, sum var valár, hevði javnaðarflokkurin, sum tá sat í andstöðu, uppskot um, at taka

neyddir at biða fram til 1967.

Hetta royna tygum at loypa um, hetta vilja tygum ikki nevna við einum einasta orði.

Okkara stóða var, at fiski-markið skuldi flytast út á 12 fjórðingar, og at vit við samráðingum skuldu fáa aðrar at víðurkenna hesa útflyting. Men vit kundu gjørt sum fólka-flokkurin ger í dag. Vit kundu verið negativir og kravt ein-visa fiskimarksutflyting, mótmælt samráðingum o. s. fr.

Vit hava somu stóðu í dag. Vit eru fyr at flyta fiskimark-ið út, men hetta kann bert gerast við samráðingum, og tá vit eru meira varnir og visa størri varsemi nú enn tá, so hevur hetta sína orsök. Í fimti árunum veiddu vit mest við Grønland, haðani størsti parturin av okkara veiðu kom, síðani við Ísland og Føroyar. Við eini útflyting á 12 fjórðingar komu vit at vinna nógv, uttan samstundis at missa nakað av týðningi. Í kraft av ríkisfelagsskapinum kundu vit venta okkum góðar sømdir í Íslandi, og soleiðis var ongin orsök til at vera so varin og afturhaldandi, sum tygum og flokkur tygara vóru tá.

Í dag er stóðan ein heilt onnur. Nú telur tað, sum vit veiða við Grønland, Ísland og Føroyar ikki meira enn slaka helvt av okkara samlaðu veiðu, meðan meira enn helmingurin av samlaðu veiðu okkara verður veiddur í Norðsjónum, við Hetland, í Írksa havinum og vestan fyr Skotland. Her er talan um veiðuokir, sum breitar við einum 50 fjórðinga fiski-marki, kundu leggja undir seg. Tí er tað meiri umráðandi í dag enn í fimti árunum, at vera varin, visa varsemi og ganga samráðingarvegin.

Eg má koma til tað niður-stóðu, at fólkaflokkurin í fiski-marksmálinum hevur gjørt eitt satt langlop, sum, um tað varð

Hákun Djurhuus íð roynir at blása mjólið úr muninum.

mált sum onnur langlop, vildi verið nýtt olympiskt met. Tá menn í fimti árunum kravdu fiskimarkid flutt, frá trinum út á fyra fjórðingar, tá andvoldi flokkurin imóti, segði, at her máttu vit vera varnir og visa størsta varsemi, og at hetta einans kundi gerast stig fyr stíg í samráðingum við bretar. Uppafturtøka av tí sum tá varð sagt og endurtøka av floksins stóðutakan tá, verður nú skirt »briksle« og »froðukost«.

Nú umstøðurnar eru soleiðis vorðnar, at tað er neyðugt at vera varin, visa varsemi og ganga samráðingarvegin, nei, nú verður ikki talað um varsemi ella samráðingar. Nú krevur flokkurin einvisu, vittgangandi og harðrænda fiski-marksutflyting. Nú setur flokkurin fram uppskot um at stóða samráðingum. Álvaratos! Er hetta ikki at halda veljarnar fyr tað turra spott?

Eg farið at seta Hákun Djurhuus ein beinleiðis spurning: Hvarji eru motivini fyr hesum fullkomna stóðuskifti? Eg vildi fegin fingið eitt greitt svar, og vil uppá forðond gera vart við, at alt »uttan um tøk um »flok-ur« og »flugur« og annað tilfikt als ongan áhuga hevur.

Vilhelm Johannesen.

Til j. b. m. í Vági

Fyrispurningur tín til mín í Suðurfisk-málinum er í tveim-um.

1) Um eg ætli at líkvidera virkið

2) Um eg vænti mær betri boð enn hiitt uppá 1,6 milj. kr.

Hertil er at siga, at tað ong-antið hevur verið mín og heldur ikki landsstýrisins ætlan, at Suðurfisk skuldi stóða, tí hevur tað verið rikið so langa tíð aftaná, at tað av fyrstan tíð var ætlanin at landið skuldi reka tað (nevniliga august 1970).

Men sum tú veitst, hevur landsstýrið ikki havt tær heimildir, sum eg og mangir við mær ynsktu, at tað hevði, og hevur tí ikki kunnað útygt virkið fult sum tað átti. Ímeðan hevur tú verið arbeitt fyri øðrum loysnum enn teirri, at landið útygti virkið, og so annað-hvørt rak tað ella seldi tað til áhugaði í sunnaru helvt.

Tað er mín vón at ein loysn fæst, hareftir tað letur seg gera at útyggja virkið til tað stóði

tað átti at havt. Undir ongum umstøðum er grund til at halda, at virkið skal niðurleggjast, so skrivning »14.anda« um flyt-ing til Tvøroyri er einki uttan mosh. Hetta virkið áttu teir annars, — haldi eg — at duga ser at tagt um.

Min meining er og hevur verið, at tað er riviligt pláss til tvey storri virkir í Suðuroy, og eg vænti at í hesum hálvári hava vit fingið tað stóði undir tvey slik, bert nakað av áhuga er í oynni fyri tí — og tað er tað.

Víðvikjandi 2) er at siga, at ímillum tæy boð landsstýrið hevur fingið, er einki uppá 1,6 mill. kr. Men tað er eitt uppá 1,5 mill. kr., og met eftir tí rakstri, sum verið hevur meðan landið hevur rikið virkið, er hetta ov lágt.

Raksturinn kann renta og av-draga eitt storri tal, og tí vænti eg mær betri boð.

Við vinarkvøðu.

Atli

John Wayne mátti dvína

Amerikanski sjónleikarin, John Wayne, sum í mong ár hevur verið sjónleikari, íð kyk-myndafolk hava líkað sera væl, er ikki so frammalaga longur. Sambært filmssjónleikaraup-pgerð fyri árið 1972, varð Clint

East Eastwood, íð mest hevur luttið í western-filum, tann best umtøkti sjónleikarin í hes-um ári. Næst eftir Eastwood kemur to John Wayne, sýnir uppperðin.

íð klárur yvir, at hetta eru ósannar skuldsetingar — og frekar.

Neyvan man tað vera nakar føroyskur ítróttamaður ella kvinna, sum hevur so litlan ítróttanda í ser sum Jørleif Kúrberg. — Eg sigi hetta, tí ofta havi eg verið við til kappingar, har hann eisini hevur verið til staðar og er tað ikki tað bestu og tæy vakrastu orðini, hann letur frá sær móti spælurum og dómarum.

Vit eru tibetur so nógv, sum vilja føroyska ítróttin væl, at vit ikki kenna okkum illar, um minstí maðurin roynir at gera okkum skaða.

»Tjóvur trýr, at hvør maður stjeler«, sigur orðatakið, og kann hetta so sanniliga sigast um ta grein, sum harra Jørleif Kúrberg hevur skrivað.

Annars biði eg spurtur eftir at sigga næsta »ítróttareferat-ið« hjá tær í SOSIALINUM, og um hvussu góður tú hevur verið.

Sverri Wang.

»Havenes frihed«

Harra blaðstjóri! Gev mær rúm fyrj hesum reglum:

Eg siggi í SOSIALINUM, at Hákun Djurhuus hevur tik-ið ser ilt av, at blaðstjóri á hesum sama blað hevur brúkt orðið: »Havenes frihed« (eitt gandaorð, sum Hákun hevur brúkt, tá tað hevur passað honum.

Hákun er ikki illur, men so rúkadri óður; so nýtslan av

hesum gandaorði hevur ikki bekomid honum so væl, nú hann í fiskimarksmálinum hevur hongt seg í skjúrtufaldin á tjóðveldisflokkinum.

Orðalgið somir seg ikki ment aðum manni, tiansheldur einum fyrrverandi lögmanni og allar-mist einum donskum fólka-tingsmanni, busitandi í Havn. — Men hann um tað!

Eg ætli mær ikki at blanda meg inn í skrivning tykkara, tað mega tit um, hvussu tit kjakast, men tað er eitt, sum haldi vera so lágtliggjandi í grein Hákunar, og tað er seinasta petið, har tað stendur so-leiðis: »Hetta gjørdi ein dema-gogiskur mixmaksari til ta brikslingaplátu, tygum harra blaðstjóri spældu í næstseinasta blaði tygara.«

Her haldi eg, at Hákun átti at skamma seg, at hann ikki kann lata »støvði« av fyrrver-andi blaðstjóranum liggja í friði í síni grøv, men skýra tað »demaogogiskur mixmaksari«, tí tað vita øll, sum kendu hann, at hann var ikki nakar fólka-forforari, sum eginyttiga spe-kuleraði í fólksins kenslum; men hann var tann bersøgni blaðstjóri, sum dugdi at seta á har, sum skógvurin klemm-aði.

Tað er tí so syndarligt, ja, beinleiðis skammiligt, at Hák-un Djurhuus skal ríða so nið-arlaga í politikki, at hann ikki kann lata vera við »at tala um deyðar menn«. Her átti hann at vita, at her ríður hann upp sorgar- og kenslúsar.

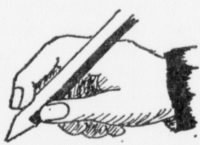
Takk fyri upptøkuna.

Suðringur.

polit-iskt orða-skifti

nýggjar samráðingar upp við bretar, fyr at fáa broytt tann vanlukku sáttmála, sum fólka-flokkurin og aðrir høvdu gjørt um 3 fjórðinga fiskimark í 10 ár. Hetta uppskot vann tó ikki frama; men komu hesar sam-ráðingar fyrst í lag, aftaná at javnaðarflokkurin hevði skipað landsstýri í 1959, og úrslitið av hesum smráðingum varð, at fiskimarkid fyrst varð flutt út á 6 + 6 fjórðingar, og at vit í 1964 kundu flyta fiskimarkid út á 12 fjórðingar, meðan vit annars, um hesar samráðingar ikki vóru forðar, høvdu verið

B
R
Ø
V

Tjóvur trýr at hvør maður stjeler

Tað man vera nakað síðan, at ítróttarreferat hevur staðið í SOSIALINUM — ikki síðan tað stóð, at nú hevði SOSIAL-URIN fingið nýggjan ítrótta-skrivera — Jørleif Kúrberg. — Men nú ser tað also út til, at hann aftur er farin at brúka pennin.

Í SOSIALINUM mikudagin hevði hann grein um seinastu úrslitini frá vetrarkappingunum í hondbólti, har helvtin av greinini snýr seg um meg, sum vánaligur dómarí. — Sjálvsagt er greinin undir dulnevni, mekt X.

Eg ringdi beinanvegin til SOSIALIN fyr at vissa mær, at tað var Jørleif Kúrberg og fekk játtandi svar.

Jørleif skrivur fyrst, at hann sjálvur er ein av teimum bestu á Kyndlalíðnum — síðan er helvtin er greinini um, hvussu vánaligur hondbóltsdómari eg eri.

Eg dømdi dystin millum Kyndil og VIF, og har skrivur hann, at eg havi hildið við VIF og havi rópt á teir, um at

koma aftur at dekkja — biðið teir ansa eftir vonginum o. s. fr.

Bert tað, at seta seg niður og skriva hetta, visir okkum, hvussu langt niðurundirkomín ítróttamaður hann er.

Nú er tað ikki ókent, at Jør-leif Kúrberg ger um seg beint aðrenn hondbóltslandslið fer uttanlands — vit minnst best í fjor, tá landsliðið skuldi fara til Danmarkar, hvussu hann gekk í býnum og gjørdi alt fyri, at tað skuldi miseydnast. Í ár er hann ikki úttikin.

At eg havi hildið við nøkr-um parti ella rópt á spælara-nar, er ivaleyst óneyðugt at siga frá, men Jørleif skal ikki skul-seta meg fyri nakað so grovt sum hetta — hann átti at ver-